Doğan Kardeş

Sayı: 100 | 23 Eylül 1968, Pazartesi | Fiatı: 50 Kuruş

ATEŞTOP
CİNLER ÜLKESİ

2. ŞİMDİ BİR ASTRA GEMİSİNDEN GELEN ÇAĞRI ÜZERİNE ORAYA GİDİNCE GEMİ DE İÇİNDEKİLER DE BİRDENBİRE KÜÇÜLÜVERMİŞLERDİ...

YANI-YORUZ!

ATEŞTOP! UN ÇEKİMİNE KAPILDIK!.. GERİ!..

HIZLA ATEŞTOP'A DOĞRU GELİYORLARDI...

VE...

KORKUNÇ BİR ŞANGIRTI KOPTU. VENÜS ŞAŞIRMIŞTI...

BİR ÇARPIŞMA OLDU!

KENDİ KENDİNE ONARMA DÜZENİNİ İŞLETİ, VENÜS. BEN GİT DİP BİR BAKAYIM.

ON DAKİKA HEMEN ONARILMIŞTI...

ÇARPAN BİR GÖKTAŞI MIYDI ACABA?

OLABİLİR... GÖRÜNÜRDE BİR ŞEY YOK AMA BELKİ ÇOK UFAKTIR

BAK! MAT!

ÖLÜR ŞEY DEĞİL, VENÜS! İNANAMIYORUM!

EVET, BEYİM, MAT. ÖYLE ŞAŞKIN ŞAŞKIN DURMA BİR ŞEY YAP!

(Devamı son sayfada)

Düzenlediği
çeşitli sergilerle
geniş halk kitlelerinin
memleketimizin
tarih ve sanat
hazineleri ile
temasa geçmesini
sağlayan Banka:

**YAPI ve KREDİ
BANKASI**

(MORAN - 1715) — 105

Doğan Kardeş

Doğan Kardeş
ÇOCUK DERGİSİ

Pazartesi günleri çıkar
HAFTALIK ÇOCUK DERGİSİ
23 Eylül 1968
Fiatı: 50 Kuruş
Yıl: 23 Cilt: 4
Sayı: 662-100
Sahibi:
KÂZIM TAŞKENT
Yazı İşleri Müdürü:
YAVUZ HERKMEN
ADRES VE TELEFON NO. LARI

Yazı İşleri: Divanyolu, Klod Farer Cad. No. 5 - İstanbul ★ Doğan Kardeş P. K. 1146 - İst. ★ Yazı İşleri ve Abone Telefon : 27 34 54 - 55 - 56 ★ Muhasebe Tel.: 22 00 24

ABONE ŞARTLARI

Yıllık: 25 TL. ★ Altı aylık: 12,5 TL. ★ Yurt dışı Yıllık: 38 TL. ★ Yurt dışı altı aylık: 19 TL. ★ Adres değişikliği için 50 kuruşluk posta pulu gönderilmelidir ★ Yapı ve Kredi Bankası'nın Bütün şube ve ajanslarından abone kaydolunabilir.

İLÂN TARİFESİ

(Siyah Beyaz)

Tam sayfa	1500 TL.
3/4 sayfa	1100 TL.
1/2 sayfa	900 TL.
1/3 sayfa	600 TL.
1/4 sayfa	500 TL.

Renk ilâveleri özel tarifeye tabidir.

Dizildiği yer : **Doğan Kardeş Matbaacılık Sanayii A. Ş.** ★ Basıldığı yer : **Milliyet Matbaası**

Doğan Kardeş Dergisi ve Kitapları YAPI ve KREDİ BANKASI'nın kültür hizmetlerinden biridir.

beş kıtadan

KARİKATÜR
KARİKATÜR

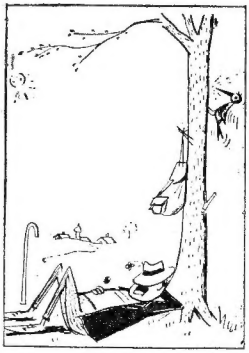

— «Giriniz...»

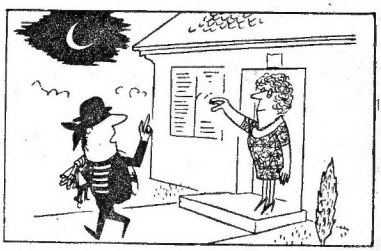

— *«Aman kapıları, pencereleri iyi kapat Emma'cığım, biliyorsun son günlerde hırsızlık vakaları çok arttı!..»*

— *«Ne iyi etmişiz de hamağı almışız, kocacığım!..»*

— «Bunun gaz pedalı, vites kolu, frenleri nerede, bakalım?»

— «Demek ehliyetiniz yok! Muayene cüzdanınız yok! Üstelik otomobiliniz de yok! Bu size pahalıya mâlolacak!..»

— «Güzel bir hediyemiz daha var. O da evine ilk dönecek çocuğa verilecek!..»

Scott'un son evinin dıştan görünüşü

KUTUP KÂŞİFİ

Scott'un Son Evi

1913 Martında Güney Kutbu'nda ölen Robert F. Scott ve dört arkadaşının barınağı olan ev aradan 55 yıl geçtikten sonra bulundu... İngiliz hükûmeti Scott'un cesaretinin sembolü olan evi Millî Abide olarak ilân etti.

Güneyde beliren bulutlar gökyüzünü karartmaya başladı. Koyu yeşil renkteki denizin içindeki buz bloklarının sayısı artıyor gibi.

Yolumuza devam ediyoruz. Yalnızlık uçsuz bucaksız. Rüzgâr yılda ortalama olarak, saatte 25 km. hızla esiyor. Fırtına olduğu vakit bu hız 300 km.'yi buluyor.

Uzakta, dev buz bloklarının ötesinde büyük, esrarlı dağlar yükseliyor. Bunların buzdan olduklarını sanmıyorum, çünkü yer yer siyah toprak parçaları göze çarpıyor.

İngiliz hükümetinin evini Millî Abide olarak ilân ettikleri kutup kâşifi Robert F. Scott

Deli gibi esen «kutup» rüzgârı dağların üstüne kuru ve göz kamaştırıcı bulutlar taşıyor.

Isı eksi 40 derece. Bizden biri suya düşecek olsa, birkaç dakikada ölüverir. Kimse kimseye yardım edemiyor burada.

Etrafımızda, hiç bir hayat belirtisi yok.

Fakat... uzaklarda birşey görüyor gibiyim. Bir ev damına benziyor. Biraz hızlanalım. Rüzgâr nefesimizi kesmeye başladı. Nefesimizin buharı yüzümüzde donuyor.

Yaklaşık olarak, uzunluğu 16m; genişliği 7,5m., yüksekliği 3m. olan bir ahşap ev bu. Hemen yanında daha var.

İlerliyoruz. Sert ve kara toprak üzerinde yığın halinde bırakılmış kasalar duruyor. Birinin çivileri sökülmüş, üstünde «pemmican» yazan konserve kutuları gözüküyor.

Kutular kolaylıkla açılıyor. İçleri, kızılderili veya eskimo usulüne göre hazırlanmış «pemmican,» yani ren geyiği veya balık eti dolu.

Kokusu oldukça iştah açıcı, tadı da fena değil : tuzlu, ağır... İnsana enerji veriyor.

Biraz ötede tahta bir kızak duruyor. Evin yakınlarında da büyük, motorlu bir kızak bırakılmış.

Madeni yerleri ince, kırmızı bir pas tabakası ile kaplı.

Kapıyı çalıyoruz. İçerden ses gelmiyor. Kapıyı açıp içeri giriyoruz.

İçerisi çok soğuk. Ayrıca karanlık da. Lambamızın ışığı altında bir beyazlık göze çarpıyor. Kırılmış bir pencereden içeri kar girmiş.

Soba sönmüş, etraf karmakarışık. Terkedilmişlik havası hâkim buraya. Masanın üstünde, yer yer yemek lekeleri ve lamba vağı ile kirlenmiş bir örtü duruyor. Üstü yiyeceklerle dolu.

Evin sahibinin birşey söylevemeyeceğinden emin olarak birkaç bisküvi yiyebiliriz. Burası, kayak evleri gibi, gelenlerin emrinde. Bisküvi, fırından yeni çıkmış gibi taptaze.

Duvarda küçük tablolar asılı. Kitaplar düzenli bir şekilde yerine yerleştirilmiş.

Evin terkedilmiş olduğu kesin. Sanki, az bir zaman veya birkaç günden beri buraya kimse uğramamış gibi. Oturup evin sahiplerini beklesek iyi olur, belki hemen dönerler.

Fakat hayır! Beklememiz uzun ve boşuna olur. Evin terkedilmiş olduğu muhakkak, fakat birkaç gün önce değil.

«18 Ocak : Kulübeyi temizledikten sonra kapadık. Yiyecek ve âletlerin bir listesini bırakıyoruz. Yiyecekler, 12 kişiye bir kış ve yaz boyunca yeter. Bu evde iki yıl yaşadık.»

18 ocak.... Hangi yılın? Acaba geçen yılın mı? Hayır 1913 ün. 55 yıldan beri, Antartika'da McMurdo boğazında kumandan Robert Falcon Scott tarafından yaptırılan ev, sahibinin dönüşünü bekliyor. Soğuk ve rutubetsiz hava herşeyi dondurarak olduğu gibi saklamış.

Scott, heyeti ile birlikte, o zamana kadar kimsenin ayak basmadığı Güney Kutbunu keşfetmek için McMurdo boğazına gelmişti.

İki kutup kâşifi : Roald E. Amundsen (solda) ve Richard E. Byrd (sağda).

Adamları, kendilerini, tanıdıkları ülkenin tehlikelerinden koruyacak olan evi kısa bir sürede bitirmişlerdi.

Evin çatısı, aralarında katranlı kağıt bulunan ahşap levhalardan yapılmıştı. Duvarların soğuk geçirmemesi için içi kuru yosunla doldurulmuş boşluklar bırakılmıştı.

«17 ocak 1911 salı. Bugün evimize yerleşiyoruz. Herkes kendi köşesini isteğine göre süslüyor.»

Bunlar Scott'un hatıra defterinden alınmış bir kaç satır. Daha sonraları Scott defterine şu kelimeleri eklemişti :

«Günden güne kulübemiz daha eksiksiz bir hale geliyor. Buraya artık, sığınak demek doğru olmaz, çünkü burası tam bir ev niteliğine büründü.»

Antartika'nın uzun geceleri, gramofonun tatlı nameleri ile şenleniyordu.

Scott buradan, Güney Kutbu'ndaki acıklı seyahatine çıkmak için ayrıldı. Kızakları, Kuzey Kutbu'nda yaptığı gibi tecrübeli köpeklere değil Sibirya atlarına çektirmeyi düşünmüştü. Fakat atlar, Antartika'nın, korkunç iklimine dayanamayıp **öldüler.** Scott ve dört arkadaşı kızakları kendileri çektiler. Kutba, buraya Amundsen'in gelişinden bir ay sonra ulaştılar. Dönüşte, hepsi yorgunluk ve soğuktan öldüler.

İngiliz hükümeti Scott'un cesaretinin sembolü olan evi milli abide olarak ilân etti.

Şimdi Erebus dağının sol tarafında amiral Byrd tarafından kurulmuş Amerikan üssü var. Buradaki rengarenk kulübeler, makinalar, traktörler, kızaklar insan gücünün ve bilimin bir örneği.

Bugün de hiç dokunulmamış durumda olan Scott'un evinin iç görünüşü

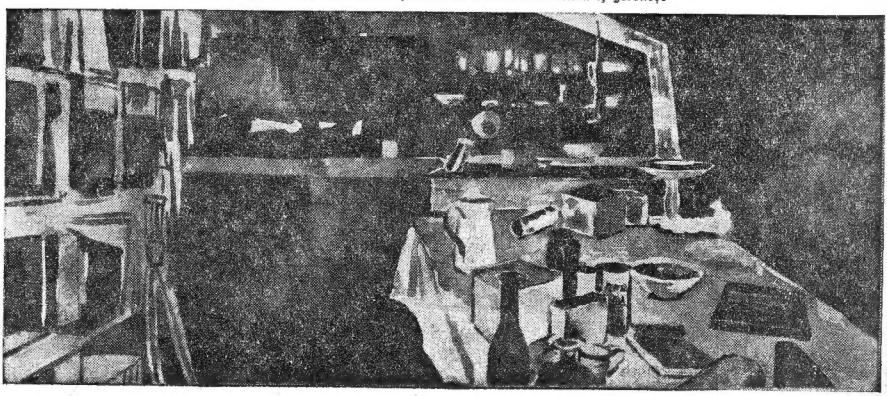

NASREDDİN

BU CİNS ATMIŞ GERÇEK Mİ? BİR TECRÜBE ETSEK Mİ?

BIRAKIRSAM ÇAYIRA CANLANIR MI BİR ARA?

48

BU, BELÂLI BİR ADAM, SALDIRIR KIZDIRIRSAM. ŞU SISKA, ÇÜRÜK MALI, METHEDİP AVUTMALI

EVET, BU CİNS HAYVANDIR, YAMAN BİR KÜHEYLÂNDIR. YILDIRIM GİBİ KOŞAR, UZUN YOLLARI AŞAR..

HOCA.. BANA BAK, BANA, GELMEM ÖYLE YALANA KİME YUTTURUYORSUN? DEFOL, NE DURUYORSUN?

YOK MU BİR CAN KURTARAN, TÖVBE, SÖYLEMEM YALAN..

SENİ YALANCI, SENİ, PATLATIRIM ENSENİ.

İŞTE HOCA GELİYOR. O ÇOK ŞEYLER BİLİYOR. DANIŞALIM DA ONA, MES'ELE ERSİN SONA..

HOCA, NERDESİN, YETİŞ, VAR ÇOK ÖNEMLİ BİR İŞ..

HOCA

Yazan : NECDET RÜŞTÜ EFE
Çizen : SEDAT ALKAN

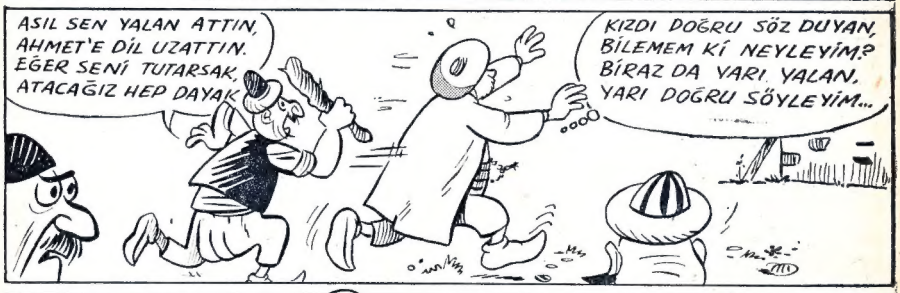

TARTIŞMA

Büyük bir şirkette iki memur birbirleriyle tartışırlarken iş büyür. Biri bağıra bağıra :

— «Sen!.. Sen!..» der, «dünyanın en aptal insanısın!..»

Öteki bu hakaret karşısında :

— «Sen!» diye bağırır, «Bugüne kadar gördüğüm insanların en salağısın!..»

Tam o sırada servis şefi başını kapıdan uzatıp :

— «Baylar,» der, «her halde beni unuttunuz!..»

TİTİZ MÜŞTERİ

Adamın biri eczaneye girerek kalfaya sordu :

— «Siz fare zehiri satıyor musunuz?»

— «Evet, bayım.» diye cevap verdi kalfa. Adam :

— «Pekiyi.» dedi. «Öyleyse ellerinizi iyice yıkayıp bana bir kutu aspirin verin.»

HOKEY MEXiCO 68

13 HOKEY

Hokey, ucu kıvrık sopalarla iki takım arasında oynanan bir top oyunudur. Üç türlüsü vardır: 1) Çimen hokeyi. 2) Buz hokeyi. 3) Patenli hokey.

Olimpiyat programlarına alınmış bulunan çimen hokeyidir. Buz hokeyi ise Kış Olimpiyatları programındadır. Patenli hokey henüz Olimpiyatlara alınmamıştır.

Çimen hokeyi, bir futbol alanı genişliğindeki çimen üzerinde 11'er kişilik iki takım arasında oynanır. Kaleler futbol kalelerinden daha dar, daha alçaktır. Her takımda 1 kaleci, 2 bek, 3 haf, 5 forvet vardır. Oyuncular ellerindeki burnu eğik tahta sopalarla iri ceviz büyüklüğündeki sert topa vurarak kaleye sokmaya çalışırlar. Kaleci, gelen topun kendisini yaralamaması için diz kapağının üzerine kadar çıkan birer tekmelik takar. Göğsünü korumak için de kazak giyer. Oyun 45'er dakikalık iki devre üzerinden oynanır.

Çimen hokeyi ilk 1883'te İngiltere'de Wimbledon'da oynandı. Modern Olimpiyatların ilkinden beri programa alınmış bulunan çimen hokeyinde dünyanın en iyi takımı Hindistan'dır. Hindistan 1928 den beri elinde bulundurduğu birinciliği komşusu Pakistan'a 1960 Roma Olimpiyatları'nda kaptırmıştır.

Buz hokeyi ise daha ufak bir alanda buz üzerinde oynanır. Oyuncular ayaklarına buz pateni takarlar. Takımlar 1 kaleci, 1 santrafor, 2 bek, 2 forvetten kuruludur. Maç 20'şer dakikalık üç devreye ayrılmıştır. Buz hokeyi ilk 1870'de Kanada'da oynanmıştır. Bu sporda dünyanın en kuvvetli takımları Kanada, Rusya ve Amerika'dır.

Patenli hokey ayni buz hokeyi gibidir. Yalnız alan ya tahta ya da betondur. Oyuncular ayaklarına buz pateni yerine tekerlekli paten takarlar. Bu cins hokeyde en kuvvetli takım Portekiz'lilerdir.

7 YANLIŞ

2'NCİ RESİMDEKİ DEĞİŞİKLİKLER : 1) Soba borusundaki anahtar daha aşağıda. 2) Kadının sabahlığında kemer var. 3) Tavandaki aydınlık penceresi değişik. 4) Şişenin etiketi var. 5) Ressamın cebi var. 6) Ressamın sol ayağı yere iyice basmış. 7) Tablodaki körfez daha büyük.

KAPTAN ve çocukları EDİ ve BÜDÜ

by J.C. DIRKS

T— Reg U S Pat Off —All rights reserved
© 1968 by United Feature Syndicate, Inc.

cici can

BİLMECE BİLDİRMECE

Kenan bütün çırpınmalarına rağmen gol sayısının sekizi bulmasını önleyemedi.

— 7 —

TRANSFER AHMET

Ataryemez, Çatalçeşme ile rövanş maçını oynuyordu... Ataryemezli'ler canlarını dişlerine takmışlar koşup duruyorlardı... Öbür takım oyuncuları ise çok rahattı... Nasıl rahat olmasınlar daha maçın başında dört gol atmışlardı...

Yazan: **FİKRET ARIT**

Ahmet, ayaklarında futbol ayakkabıları, bir elinde de eski bir file torba içinde forması, donu ve çorapları olduğu halde bir ara sokağın başına geldi. Durdu. Ara sokak, mahallenin futbol alanı olan arsaya çıkıyordu. Ahmet arsaya baktı. Koşuşan çocuklar gördü. Ağır ağır sokağı yürüdü. Köşede durarak, kendini belli etmeden oyunu seyretmeğe başladı.

Ataryemez'liler canlarını dişlerine takmışlar koşuşup duruyorlardı. Öbür takım oyuncuları ise çok rahattı. Gerilerden bir pas alan yabancı takım sağaçığı Ataryemez solaçığını, sol bekini geçti. Kaleci Kenan'la karşıkarşıya kaldı. Kenan kendini sağaçığın ayaklarına attı. Fakat sağaçık daha önce topu az ötedeki takım arkadaşına geçirmişti. O da boş kaleye yuvarlayıverdi.

Ataryemez kalesinin ardındaki karşı taraf taraftarları avazları çıktığı kadar bağırmağa başladılar :

— «Beş beş beş...»

— «Değiştirin... Bu kulübün adını değiştirin.»

— «Yeratmaz olsun... Yeratmaz olsun...»

— «Ya ya ya, şa şa şa... Çatalçeşme çok yaşa...»

Ahmet alt dudağını dişledi. Geri döndü. Sokağı geçti. Sağa saparak ağır ağır toprak yolda uzaklaştı.

Alanda oyun yeniden başlamıştı. Kaya sağaçığa pas vererek ileri fırladı. Topu süren sağaçığa bağırmağa başladı :

— «Ver bana... Ver bana İsmail...»

İsmail şut çekmek üzereydi. Kaya daha hırsla bağırdı :

— «Versene İsmail... Versene bana.»

İsmail şut çekmekten caydı. Kaya'ya pas verdi. Pas yerini buldu. Fakat Kaya topu ayağından açtı. Açması ile de karşısındaki Çatalçeşme'liye kaptırdı. Çatalçeşme'li topu hemen ileri attı. Kaya, İsmail'e söylenmeğe başladı :

— «Sana ver dediğim zaman versene topu...»

İsmail dikleşti :

— «Verdik ya...»

— «O zaman mı verilir?»

— «Ne bağırıyorsun zaten?... İlle sen mi şut çekeceksin?... Ne yapacağını şaşırtıyorsun adamın.»

— «Ben kaptanım...»

— İsmail «Adam sen de» der gibilerden elini salladı. Santraya doğru yürüdü :

— «Pas vermiyorum bundan sonra... Bağırıp durma.»

— «Atarım oyundan...»

İsmail durdu :

— «Atar mısın?»

— «Atarım.»

— «Çıkıyorum ben öyleyse..»

— «Defol...»

Kaya, kendi yaşlarında bir çocuk olan hakemin yanına koştu :

— «Oyuncu değiştireceğim...»

— «Değiştir.»

Kaya, Çatalçeşme kalesi ardındaki Rıza'ya seslendi :

— «Rıza... Gir İsmail'in yerine.»

Rıza «İstemez» gibilerden elini salladı. Bağırdı :

— «Beş gol yedikten sonra mı?»

— «Haydı çabuk...»

— «Girmiyorum.»

Kaya bu sefer başka bir çocuğa seslendi :

— «Sen gel Dursun.»

Dursun hiç oralı olmadı. Hakem sabırsızlandı :

— «Haydı yahu, sizi mi bekleyeceğiz?»

Kaya :

— «Hasan... Recep» diye başka çocuklara seslendi. Onlar da ellerini sallayarak oldukları yerlerde kaldılar. Kaya, hakeme :

— «Başlat oyunu» dedi. Zararı yok... Beş kişi oynarız.»

Oyun yeniden başladı.

Beş kişi kalan Ataryemez adamakıllı eziliyordu. Çocukların iyice tadları kaçmış, işin ucunu bırakmışlardı. Kenan bütün çırpınmalarına karşılık gol sayısının sekizi bulmasını önleyemedi. Oyunun artık son dakikaları oynanıyordu ki, bir Ataryemez'linin çektiği şut karşı taraf sol bekinin koluna çarptı. Ataryemez'liler bağırmaya başladılar :

— «Penaltı... Penaltı...»

Hakem işaret ve küçük parmaklarını ağzına sokarak tiz bir ıslık çaldı. Penaltı yerine koştu. Kaya topu kaparak onun gösterdiği yere koydu. Ataryemez'liler çevresini aldılar. Her kafadan bir ses çıkıyordu :

— «Kaya, eğer kaçırırsan mahvoluruz...»

— «Bu bizim şeref sayımız olacak.»

Kaya geri çekildi :

— «Kim kendine güveniyorsa atsın.»

Herkes çekiniyordu. Kenan ortaya atıldı :

— «Ben atacağım.»

Çocuklar söylendiler :

— «Atsın... Sekiz gol yedi Kenan. Bir tane de atsın.»

— «Hincini böyle alsın bari.»

— «Hakkıdır.»

Kenan sağ ayağı ile topa bastı :

— «Kale olun.»

Ataryemez'in en uzun boyluları Kaya ile İsmail'di. Kaya bakındı. Çatalçeşme kalesinin ardında İsmail'i gördü. Seslendi :

— «İsmail gel kale olalım.»

İsmail oralı olmadı. Bu sefer Kenan seslendi :

— «Hatırım için İsmail.»

İsmail, kale direği görevini yapan büyük taşlardan birine doğru yürüdü. Öteki ne de Kaya yürüdü. Taşların üstüne çıktılar. Dengelerini bulmak için bir süre sallandıktan sonra düzeldiler. Kenan gerildi. Hakem gene işaret ve küçük parmaklarını ağzına sokarak tiz bir ıslık çaldı.

Kenan koştu. Sağ ayağının kuvvetli bir iç vuruşuyla topu İsmail'in direk ödevi gördüğü yana attı. Top dosdoğru İsmail'in üstüne geliyordu. Kaleci atladı ama tutamadı. İsmail geriye doğru kaykıldı. Top da ona çarpmadan kaleye girdi. Hakem ıslığını çalıp santrayı gösterdi. Çatalçeşme'liler bağırdılar :

— «Gol değil bu...»

— «Direk oynadı.»

— «Oynamasa direğe çarp[illegible]»

Hakemin çevresini sardılar.

— «[illegible], öyle değil mi?»

— «Görmedin mi [illegible] geriye çekti, top çarpmasın diye.»

Hakem biraz düşündü. Sonra :

— «Penaltı baştan atılsın» dedi. «Direk de istemem. Görürüm ben.»

Bu sefer Ataryemez'liler direttiler :

— «Yok öyle hikâye...»

— «Daha önce santrayı gösterdin...»

— «Yatma golümüzün üstüne...»

— «Yeniden penaltı atmayız biz...»

— «Bal gibi gol bu...»

Hakem de kızdı :

— «[illegible] bu olmaz, ne olacak peki?»

İki taraf da durumu kendi yönüne savunmağa başladı :

— «Direk kımıldamadı mı?»

— «Kımıldadıysa... Hakem önce santrayı göstermedi mi?»

— «Neden baştan atmıyorsunuz?... Biz kabul ediyoruz baştan atmanızı.»

— «[illegible] bu... »

Hakem bağırdı :

— «Ne haliniz varsa görün... Ben gidiyorum.»

Alanın dışına yürüdü. Çatalçeşme'liler önlediler :

— «Biz kabul ediyoruz... Gol sayılsın...»

— «Yenecekler mi sanki bizi?»

— «Sadakamız olsun...»

Bu sefer Ataryemez'liler dikleşti :

— «Sadaka istemiyoruz biz...»

— «Yedi - iki yenen kimdi sizi?»

— «Ne çabuk unuttunuz?..»

— «Maç baştan oynanır...»

— «Zor oynanır...»

— «Maçı aldık biz...»

— «Zor aldınız...»

Hakem ortadan kaybolmuştu... İki taraf oyuncuları daha bir süre birbirlerine söylenerek ağır ağır alandan çekildiler.

(Devamı var)

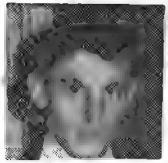

ÜNAL ERDEMLİ
Samsun 23 Eylül 1953

HAKAN DOĞAN
Ankara 24 Eylül 1959

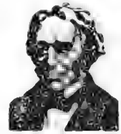

MICHAEL FARADAY (Londra - 23 Eylül 1791)

Ünlü bir İngiliz fizik ve kimya bilginidir. Elektrik bilim ve tekniğini o kurmuştur. En önemli buluşu, elektrik akımlarının ölçülmesiyle ilgili «Faraday Kanunu»dur. Klorun bileşimleri, gazların sıvılaştırılması, gözlük camları ve mıknatıslar üzerinde de çalışmalar yapmıştır. 1867'de ölmüştür.

HÜDAİ VARLIKCI
Denizli 28 Eylül 1955

MESUT PAKDİL
İstanbul 27 Eylül 1960

A. TEOMAN KIZILDAĞ
27 Eylül 1958

SEMAHAT CEVAHİRCİOĞLU
Gerede 25 Eylül 1959

A. CENK KAPTAN
Ankara 27 Eylül 1960

Ö. GURKAN PEKER
İstanbul 29 Eylül 1960

EFDAL ALTAN
Mersin 28 Eylül 1957

FATOŞ ÖZGÜN
Ardahan 24 Eylül 1957

ATİLLA ERDAL
Salihli 26 Eylül 1962

GÜNAY AYDIN
Vize 29 Eylül 1957

FİLİZ KESKİNEL
Eskişehir 27 Eylül 1961

CİHANGÜL SÖZBAŞ
Samsun 26 Eylül 1961

İLHAN YEŞİLNUR
Ankara 27 Eylül 1958

MEHMET BENGİ
Harran 24 Eylül 1956

DENİZ ZEYREK
Erzurum 24 Eylül 1957

ALİ IRVALI
İstanbul 28 Eylül 1957

Tarzan
15 AFRİKA'DA BİR KÖYE BİR ARSLAN DADANMIŞTIR. HER GECE BİR ÇOCUĞU KAÇIRIP YEMEKTEDİR. TARZAN ARSLANA PUSU KURARSA DA ARSLAN ANLAYIP KAÇAR. TARZAN, ARKADAŞI FİLİ YARDIMA ÇAĞIRIR.

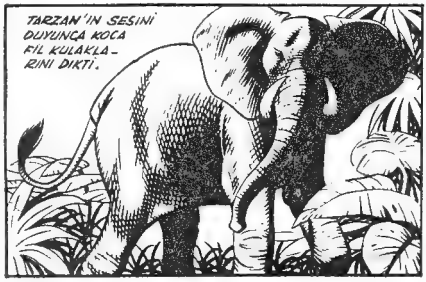
TARZAN'IN SESİNİ DUYUNCA KOCA FİL KULAKLARINI DİKTİ.

SONRA TARZAN'IN BULUNDUĞU TARAFA DOĞRU KOŞTU.

İKİ DOST BALTA GİRMEMİŞ ORMANLARDA BÜYÜK BİR ARAMA TARAMAYA GİRİŞTİLER...

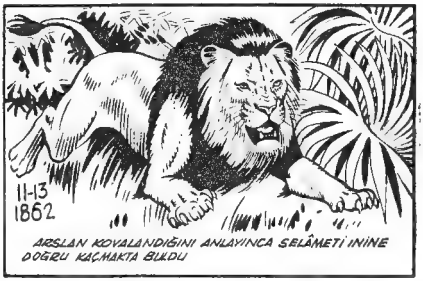
11-13
1862
ARSLAN KOVALANDIĞINI ANLAYINCA SELÂMETİ İNİNE DOĞRU KAÇMAKTA BİLDİ

İŞTE, DOSTUM... ARSLANIN İNİNE GELDİK!
JOHN CELARDO

BAKALIM, ARSLAN İÇERDE Mİ?

İÇERİSİ KARANLIK... HİÇ BİR ŞEY GÖRÜNMÜYOR.

TARZAN GÖZLERİNİ KARANLIĞA ALIŞTIRMAYA ÇALIŞTI...

EĞER ARSLAN İÇERDE İSE BENİ GÖRÜR GÖRMEZ ÜZERİME ATILIR. TETİK-DE OLMALIYIM!

GÜRÜLTÜ YAPMADAN İLERLEMELİ...

HELE ŞÜKÜR!
DEMEK Kİ ARSLAN DAHA HENÜZ GELMEMİŞ.

BU ÇOK İYİ OLDU... BURADA BEKLEYİP GELİR GELMEZ ÜZERİNE ATILIRIM.
11-20
1863

ŞU ZAVALLI ÇOCUKLARI ÖLDÜR-DÜĞÜ İÇİN ONA HİÇ ACIMIYORUM.

ARSLAN SAKLANMAK İÇİN MAĞARASINA GELMİŞTİ...

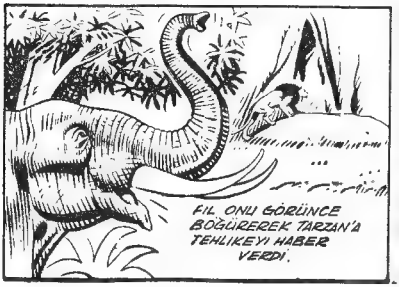
FİL ONU GÖRÜNCE BÖĞÜREREK TARZAN'A TEHLİKEYİ HABER VERDİ.

AFERİN, FİLE İŞARET VERİYOR...
BEKASİ YAR

BİR BAŞKA İNSAN

Cuma akşamıydı. Jennifer annesi ve babasıyla yuvasına tatlı ve sakin bir gece geçirmeye hazırlanıyordu.

Ama bu sefer aralarında çok önemli bir tartışma konusu vardı. Bir aydan beri tartıştıkları bir konu. Jennifer okuldan ayrılmak, öğrenimini yarıda bırakmak istiyordu.

Tartışmayı babası açtı :

— «Ben önceden söylediğimde ısrar ediyorum yine. Hiç olmazsa bir yıl daha okula devam etmelisin. Ancak ondan sonra kalıp kalmamakta bir karar verirsin.»

— «Ama boş yere bir yıl kaybetmiş olacağım, babacığım.»

— «Birşeyler öğrenebilirsin, hiç de vakıt kaybetmiş sayılmazsın kızım.»

— «Anlıyorum, anlıyorum babacığım, ama bana lâzım olanı öğrenmedikten sonra, neye yarar öğrendiklerim? Ah, bir iş bulabilsem :

Babası kızını mantığa davet etmek istedi :

— «Oysa bir zamanlar ünlü bir kişi olmak isterdin...»

— «Oyle, ama yıllar gerek bu iş için. O zamana kadar kocaman olacağım.»

— «Yirmisinde filân...»

— «Ama, anlamıyorsun baba, bugün gençler 17'sinde şöhrete ulaşıyorlar.»

Babası omuzlarını silkti.

— «Belki şarkıcılar, artistler filân o yasta şöhrete erişebilirler,» dedi. «O da şansları yaver giderse.»

— «Doğru, şans belki, ama ben o yolu denemek niyetinde değilim ki. Bir kere okuldan ayrılsam, o zaman dilediğimi yaparım. Ama okulda kaldıkça...»

Tam bu sırada telefon çaldı. Jennifer :

— «Ben açarım,» diyerek koştu. Telefonu kapıp kaldırdı ve seslendi : «Alo?»

— «Jennifer, sen misin? Ben Peggy. Okul dergisi için bir röportaj yapar mısın?»

— «Elbette,» dedi Jennifer.

Peggy okul dergisinin sorumlu müdürüydü. Jennifer de en önemli yazılarını yazardı. Merakla sordu :

— «Ne röportajı bu kuzum?»

— «Şöhretli tiyatro yıldızı Vicky Milbank'la bir röportaj yapmanı istiyoruz. Bu gece.»

— «Bu gece mi? Bu gece onun Kraliyet Tiyatrosu'nda oyunu var. Fakat benimle görüşmeyi kabul etmez ki.»

— «Edecek, edecek,» dedi Peggy. «Kabul etti. Bizim öğretmenlerden birinin annesi onun annesini mi, teyzesini mi ne tanıyormuş, işleri ayarladı. Birini bekliyor. Adını verelim mi?»

— «Tamam öyleyse.» dedi Jennifer. «Gidiyorum.»

Telefonu kapattı. Annesi merakla sordu :

— «Kimdi o kızım?»

— «Peggy. Bu gece Vicky Milbank'la bir röportaj yapmamı istedi. Randevu da almışlar. Ne hoş, değil mi?»

Bayan Simpson cevap verdi :

— «Geçen gün onun hakkında gazetelerde bir şeyler okudumdu. Yıllardan beri sahneye çıkan en kabiliyetli genç kız, diyorlardı.»

— «Oh, Vicky Milmank gibi biri olmak kimbilir ne büyük zevktir,» dedi Jennifer.

— «Büyük sanatçı. Büyük şöhret sahibi biri.»

Jennifer manalı manalı başını salladı.

— «Zavallı, benim yerimde olsaydı görürdü gününü,» dedi. «Şimdi daha okul sıralarında dirsek çürütecekti.»

— «Aksilik etme,» dedi annesi.

— «Aksilik etmiyorum, gerçekçi bir görüşü savunuyorum. Dönünce yıldızı anlatırım size.»

Acele acele yağmurluğunu sırtına geçirip otobüse yetişmek üzere dışarı fırladı. Tam tiyatronun önünde indi. İçeri girmeden önce bir süre kapının üzerindeki parlak neon ışıklarını seyretti.

Vicky Milbank, Jülyet rolünde oynuyordu. Oysa bu rol, tecrübeli artistler için derlerdi. Vicky ise henüz 17' sindeydi. Jennifer bu düşüncelerle içeri girdi. Adını kapıcıya verdi. Kendisini yıldızın odasına aldılar.

Jennifer içeri girer girmez karşısındaki yıldıza baktı. Tıpkı resimlerdeki gibiydi. Son derece ince ve zarif yapılıydı. Simsiyah saçlar, tatlı yüzünü çevreliyordu.

— «Merhaba!..» diye seslendi. «Siz Jennifer Simpson' sunuz, değil mi? Otursanıza.»

Jennifer ayakta durursa daha rahat edeceğini düşünerek, teşekkür etti ve derin bir nefes alıp, ilk sorusunu sordu :

— «Romeo rolündeki Micheal Anderson'la rol arkadaşlığı nasıl oluyor?»

— «Fevkalâde!..» dedi Vicky Milbank. «İnsan ondan daima yeni bir şeyler öğrenebiliyor. Çok usta aktör.»

Jennifer, elinde kalemle birşeyler karalayıp, ikinci sorusunu sordu :

— «Sahneye çıkmadığınız zamanlarda ne yapıyorsunuz?»

— «Önce provalar var... Piyes varken, haftada iki defa da prova yaparım. Yeni oyunu hazırlamak için tabii. Sonra dans dersleri...»

— «Dans dersleri mi?» diye hayretle sordu Jennifer. Shekespeare oynayan bir artistin dansla ne alış verişi olabilirdi ki?

— «Oh, insanın dans bilmesi gereken bir rol da olabilir. Haftada iki defa da şarkı dersi alıyorum.»

— «Öyleyse kendinize ayıracak pek zaman kalmıyor?» diye sordu Jennifer.

Vicky Milbank güldü :

— «Kendime mi? Bence bir insan yolunu seçti mi, fedakârlık yapmasını da bilmelidir. Mantıklı olmalıdır. Kendisini düşünmemelidir.»

— «Ama olsun, yine de okuldaki derslerden ilgi çekici bunlar, değil mi?»

— «Bilmem. Fakat benim aldığım derslerin de çoğu okuldaki derslerden hiç farklı değil. Meselâ Fransızca dersleri. Şu günlerde iki saat da Fransızca ders alıyorum.»

Jennifer karşısındaki yıldıza şaşkın şaşkın baktı :

— «Peki ama neden?»

— «Çünkü yakında bir Fransız rejisörleriyle bir film çevireceğim de ondan.»

Jennifer'in annesi ve babasıyla bir aydan beri tartıştığı bir konu vardı. Jennifer, okulundan ayrılmak, öğrenimini yarıda bırakmak ve hayata atılmak istiyordu... Babasına «bugün gençler 17' sinde şöhrete ulaşıyorlar» diyordu...

Jennifer çabuk çabuk not alırken, yıldız yüzüne gülümseyerek bakarak sordu :

— «Siz ne dersiniz bu işlere?»

— «Bence bir yıldızın nefes alacak boş vakti yok galiba,» diye cevap verdi. Jennifer.

— «Doğru söylediniz ya. Günün yarısı olunca, yorgunluktan ölecek duruma geliyorum. Bizim eğlencemiz de yok. Boş vakit bulursak, onda da rol ezberliyoruz. İnsan çok istediği bir şeyi yapmaya bile fırsat bulamıyor bazan...»

Jennifer bir süre hiç konuşmadan yıldızın güzel yüzünü seyretti. Sonra başını salladı :

— «Evet, galiba anladım.» dedi.

Vicky Milbank sordu :

— «Okulu bitirince siz ne yapmak niyetindesiniz?»

— «Henüz karar veremedim,» dedi Jennifer.

Yıldızın bütün bu anlattıklarından sonra, «Ben okulu terk etmek istiyorum,» demenin çok anlamsız kaçacağını hissetmişti.

— «Çok talihlisiniz siz,» diye devam etti Vicky Milbank. «Sizin bol bol vaktiniz var. Doğrusu hayata hiçbir şey öğrenmeden atılmak, çok zor bir şey...»

— «Öyle,» dedi alçak sesle Jennifer. «Galiba öyle...»

★ ★ ★

Eve dönerken de hep bunu düşünüyordu. Vicky Milbank hakkında annesinin ve babasının sorularına cevap verirken de, aynı şeyler kafasını yoruyordu. «Müthiş çok çalışıyor,» diye mırıldandı. «Çok tatlı kız... Çok başka bir insan.»

Annesi merakla kızının yüzüne bakıp sordu :

— «Neden öyle diyorsun?»

— «Şey... Çünkü...»

Jennifer söyleyecek söz aradı. Devam etti :

— «... Çünkü ne istediğini biliyor da ondan. Bunu elde etmek için de çalışmaya hazır.»

Sonra hepsine iyi geceler dileyip, odasına çekildi. Gözlerini kapayıncaya kadar da, hep bu konu üzerinde düşündü durdu. Uyumadan önce kararını vermişti. «Yarın sabah annemle babama kesin kararımı verene kadar öğrenimime devam edeceğimi söylerim.» diye düşündü. Gülümseyerek yorganını başına kadar çekti. O da artık bir «başka insan» olmaya karar vermişti.

ALİ YORGANCIOĞLU : Galatya, Magosa - KIBRIS. (16 yaşında lise öğrencisi. Pul ve kartpostal biriktiriyor. Değişme yapmak istiyor.)

A. AHMET ALKIN : Galatya, Magosa - KIBRIS. (16 yaşında sanat okulu öğrencisi. Futboldan ve hafif Batı müziğinden hoşlanıyor.)

HALİL ve AYŞE AKYAR : İstasyon Cad. No. 40 - ESKİŞEHİR. (9 ve 10 yaşlarındaki bu iki kardeş pul biriktiriyorlar. Pul değişmek istiyorlar. Ayrıca her konuyla ilgileniyorlar.)

FİLOMENA DİMATTEO : Via Ricaldona 42, 10136 TORİNO - İTALİA. (12 yaşında, İtalyanca ve Fransızca mektuplaşmak istiyor.)

ZİYA DOKURİŞ : Ulu Yol No. 66/c, Garajlar - BURSA. (12 yaşında, futbole meraklı. Pul koleksiyonu yapıyor.)

GÜRBÜZ ÇELEBİ : Cevdet Paşa Cad. Cevdet Paşa Apt. No. 80, daire 9, Fındıkzade - İSTANBUL. (16 yaşında öğrenci. Her konuyla ilgileniyor.)

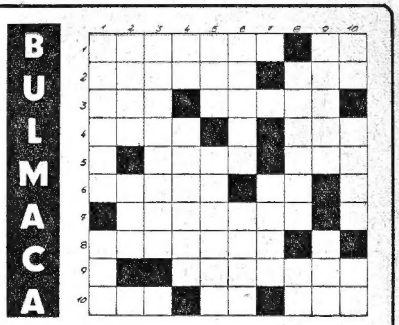

SOLDAN SAĞA : 1) İlk öğretimi sağlıyan okul. Titan cisminin simgesi. 2) Enli çember. Afrika'da yeni cumhuriyetlerden biri. 3) Bir sayı. Bakış. 4) Bir devre ismini veren çiçek. Tersi ihtiyaca yetmeyecek kadar az. 5) Olmaktan istek kipi. Fakat. 6) Bir balık türü. Kısa zamen. 7) Avrupa'da bir devlet. 8) Afrikanın batısında bir devlet. 9) Kırk kilometreden uzun bir yol üzerinde yapılan yaya koşusu. 10) Satranç oyununda yenilgi. Sodyum cisminin simgesi. Bazı Türk ağızlarında «ağa» kelimesinin bir başka söylenişi.

YUKARIDAN AŞAĞIYA : 1) İki türlülük. Gümüş. 2) Uzakdoğuda bir çok ağaçtan toplanan ve cilalama işine yarıyan bir süt. Eskrim sporunda kullanılan bir kılıç cinsi. 3) İki değnekle vurularak çalınan bir çalgı. 4) Bir sayı. Herkes. 5) Plazma ve yuvarlardan meydana gelen renkli sıvı. Kısa ve çarpıcı propaganda sözü. 6) Bilgiçlik taslıyan kimse. Çanakkale Boğazı'nda bir burun. 7) Ayın ve bazı yıldızların dolaylarındaki ışık çevresi. 8) Filika büyüklüğünde küçük vapur. Tersi bir binek hayvanı. 9) Ziraat. Memeli bir deniz hayvanı. 10) Sokak köpeği. Kanaat. Kabaca «üste».

GEÇEN HAFTAKİ BULMACANIN ÇÖZÜLMÜŞ ŞEKLİ

SOLDAN SAĞA : 1) ÖĞRETMEN. 2) ARA. SANS. 3) ROMANTİK 4) ERİK. AT. Sİ. 5) NAZ. İZ. İT. 6) CM. SERBES. 7) İİBAT. ARPA 8) RAMİ. SE 9) KALAFAT. MA. 10) ALO. AF BİT.

YUKARIDAN AŞAĞIYA : 1) ÖĞRENCİ. KA. 2) ORAMİRAL. 3) RAMİZ. BALO. 4) ERAK. AMA. 5) TAN. İSTİFA. 6) TAZE. AF. 7) EŞİT RAST. 8) NAK. İBRE. 9) STEP. Mİ. 10) ESKİ. SAKAT.

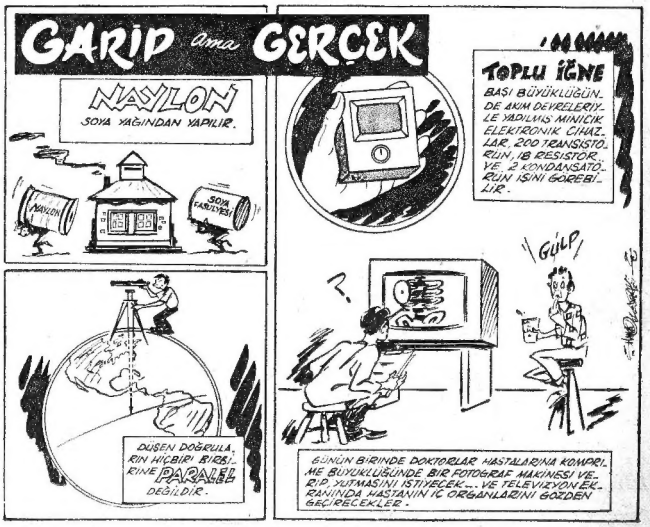

OKUYUCU KÖŞESİ

«BÜYÜK ŞİİR YARIŞMASI» na katılma süresinin sona erdiğini geçen sayımızda bildirmiştik. OKUYUCU KÖŞESİ'nde daha bir süre yazı kurulumuzca ilk elemede beğenilen şiirleri yayımlamaya devam edeceğiz.

HAKKI BULUT
(Batman Ortaokulu, 8/A Öğrencisi - BATMAN

SONBAHAR

Yağmurlar başladı artık,
Ağaçlar soldu sarardı;
Sokaklar değil öyle kalabalık,
Gök ay boyunca bulutlandı.
Geldi diye sonbahar,
Evlerde kuruldu sobalar;
Arılar, karıncalar, çegirgeler,
Yuvalarına çekildiler.

KOCATEPE

Dün gece rüyamda gördüm Ata'mı,
Kocatepe'yi tırmanıyordu.
Başta bu dünyanın en büyük adamı,
Peşinde kahramanlar kahramanı bir ordu.

ALEV CONKBAYIR
(Mimar Kemal İlkokulu, Üs Özel V. Sınıf öğrencisi - ANKARA

ESİN AYTAÇOĞLU
(Tural Mah. Subay Loj. Akal Apt. 2/3 - KONYA)

DENİZ

Bazan mavi, bazan yeşil,
Niçin deniz senin hep
Rengin durmadan değişir?
Bazan hırçın, bazan durgun,
Deniz senin niçin acep
Durmadan değişir huyun?

EVİMİZ

Bizim şirin evimiz,
En sevgili yerimiz,
İçi, dışı, her yeri,
Her tarafı tertemiz.
Bahçesi var çiçek çiçek,
Odaları hep güneş alır,
Ne zaman bir yere gitsek,
Aklım evimde kalır.

ESER DUMAN
(Emek Mah. 12. Sokak No : 21 ANKARA)

REYHAN TUĞLU
(Emek Mah. 78. Sok. 1/4, Bahçelievler - ANKARA)

DENİZ FENERİ

Bir kıyıda yanıp yanıp sönerdi,
Gece boyu durmadan,
Bir küçük deniz feneri.
Acaba üşümez miydi,
Dalgalar ona vurduğu zaman?..
Durgun havalarda, yahut geceleri
Ayışığında
Üzülmez miydi küçük deniz feneri
Yapyalnız kıyıda.

KARAKIŞ GELİNCE

Karakış gelince,
Kar yağar lapa lapa, ince ince;
Pamukla dolar sanki her yer
Yumuşacık...
Odalarsa sıcacık...
Ne güzel!

DİLBER BAĞCI
(Hamidiye Mah. İstiklal Cad. No : 196 - BİGA

SONBAHAR

Mavi gökler kapandı,
Ak bulutlar karardı,
Yemyeşil yaprakların
Rengi soldu sarardı.

Bu solgun yaprakları
Koparıyor sert rüzgâr,
Belli ki gelmiş gene
Hırçın huylu sonbahar.

NADİDE KANTAR
(Bahçelievler İlkokulu 4/D öğrencisi - ANKARA)

OKULDAN AYRILIŞ

Küçücüktüm, miniciktim,
Tam beş yıl önce,
Boyumdan büyük çantam elimde
Okula geldim.
Kucak dolusu kitap, defter, dergi,
Hepsinin içinde bir yığın bilgi.
Hem eğlendik, hem öğrendik,
Nihayet son sınıfa geldik.
«Elveda» diyorum ben şimdi o günlere,
Yerimi bırakıyorum daha küçüklere.
Gidiyorum bilgi ağacının bir başka dalına,
Ayrılıyorum okulumdan en tatlı anılarla

ORHAN ÖNEL
(Kurtuluş Mah. 352. Sok. No: 49 NAZİLLİ)

Bilmece Bildirmece

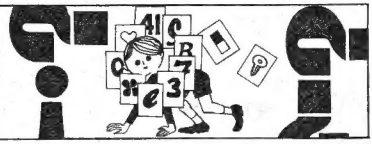

BİRBİRİNİN EŞİ OLAN HANGİSİ?

SİHİRLİ ÇİZGİLER

ÇİZGİLERİN SONUNA AİT OLDUKLARI HARFLERİ YAZIN BULACAKSINIZ.

MEEŞNEK

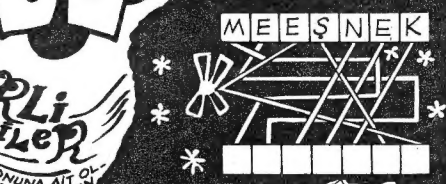

SEPETTE NE VAR

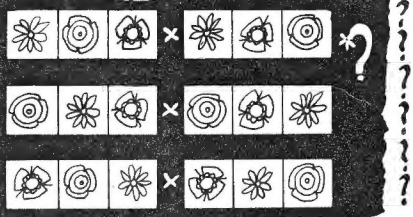

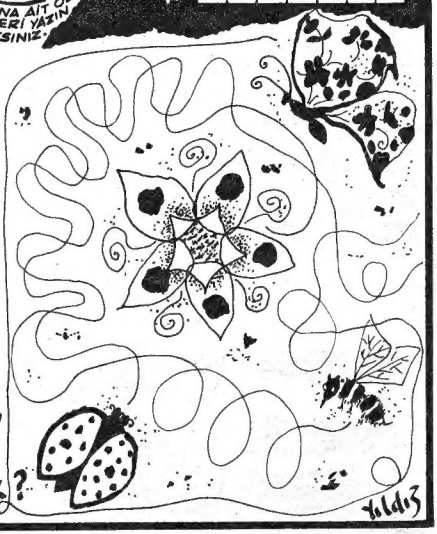

YUKARDAKİ RESİMLER BELLİ BİR SİSTEME GÖRE DİZİLMİŞ

EN SONUNDAKİ BOŞ YERLER BU SIRALAMAYA GÖRE

NASIL OLMALI?

ÜÇÜNDEN HANGİSİ ÇİÇEĞE ULAŞACAK?

Yıldız

STİF'İN BİNDİĞİ ASTRA GEMİSİ, MAT'IN AVUCUNDA BİR LEBLEBİ TANESİ GİBİ DURUYORDU. STİF DE TOPLU İĞNE BAŞI KADARDI...

BU NE HAL, STİF?

ÇABUK ASTRA'YA GİDELİM! BİZİ BÖYLE CİNE ÇEVİREN GÜÇ BENCE ORADAN GELDİ...

KAPLAND'A DOĞRU...

AZ SONRA...

NASIL ANLATACAĞIMI BİLMİYORUM, AMA...

BEN BİLİYORUM. BU İŞİ KRİN'LE KLO YAPTI. İCATLARINI DESTEKLEMEDİĞİMİZ İÇİN...

İŞTE ONLARIN ÜSSÜ GÖKTAŞI 9 DA...

BU İŞİ SİZ BİZE BIRAKIN, ONLARI YOLA GETİRİRİZ, BİZ, PROFESÖR...

EMİR VERİLDİ...

ÜSTE:

BİZE DOĞRU GELİYORLAR, KRİN!

GELECEKLERİ VARSA GİDECEKLERİ DE VAR... HEPSİNİ CİNE ÇEVİRİRİZ!

UZAKLIK 9 BİN KİLOMETRE. KIZIL IŞINI AÇ! SON HIZLA, ATEŞ!

ATEEŞŞŞ!

GERİ DÖNELİM...

GEÇ KALDIK. KÜÇÜLÜYORUZ...

(Devamı var)